

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἐγὼ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δεκάτη καὶ τετάρτη
τοῦ παλιμβούλου Μάρτη.

Ἑβδομηντα κι' ὀκτὼ καὶ τρακόσα,
ἡ Βουλὴ διελύθη βοῶσα.

**Οἱ Ἀρουραῖοι Μῦς,
φρικτοὶ ἐπιδρομεῖς.**

Α'.

(Ὁ πρῶτος Ἀρουραῖος,
βαρβατός καὶ ὠραίος.)

Ὁ μεγάλοι Ἀρουραῖοι,
ἔακουσμένοι ποντικοί,
ποῦ πλανᾶσθε σὰν Ἑβραῖοι
ἀπ' ἔδω καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Σεῖς τὸ γένος τὸ μεγάλο,
ποῦ σὰς λένε Ἀρδικόλα,
καὶ σὰς κάνουν τῶνα κι' ἄλλο
γιὰ ν' ἀφήσετε τὰ κῶλα.

Σεῖς οἱ πρῶτοι πεζοπόροι,
ποῦ σὰς ἔχουν ὡς πληγὴν,
ποῦ νερὰ περνάτε κι' ὄρη,
πάσαν θάλασσαν καὶ γῆν.

Σεῖς ποῦ σπέρνετε τὸν τρόμο
σὲ χορτάρη καὶ γρασίδι,

ποῦ δὲν στέκεσθε 'στὸν ὁρόμο
σὰν τὸν Παρασκευαῖδη.

Σεῖς ποῦ κάνει μιὰ καὶ μόνο
Ἀρουρίνα φλογερά
ἑκατὸ τὸν κάθε χρόνο
Ἀρουράκια τρυφερά.

Καὶ τὸ κάθε Ἀρουράκι
σὲ δρό μῆνες ἀρχινᾷ
νάχη μέσα τοῦ μεσάκι
κι' ἄλλα τόσα νὰ γένῃ.

Ἐδῶ πέρα μάζευθῆτε
εἰς τὴν γῆν τῶν Θεσσαλῶν,
καὶ 'στὰ χόρτα ἐκπλωθῆτε
τῶν ἀγρῶν τῆς τῶν πολλῶν.

Τί Παράδεισος τρώγεται,
τί ἀνέλπιστος τροφὴ !...
κρίτσι κρίτσι μὲ τὸ δόντι...
νά χουζούρι, νὰ τροφή.

Ἀρουραῖος ἄλλος,
ντούρος καὶ μεγάλος.

Τρύπαις ἀνοίξετε βαθειαῖς ἑστὰ σιτοφόρα μέρη...
ἔδω ζωῆς ἀσφάλειαν πᾶς Ἀρουραῖος χαίρει.
Κι' ἂν ὁ Ἀμπελικόπουλος, Μουράτογλους καὶ τόσοι
συσκέπτονται πῶς ἀπὸ μᾶς ὁ κάμπος θά γλυτώσῃ,
ὡς ὅτου ὅμως νὰ εὑροῦν τὰ μέσα καὶ τὸν τρόπον
ὅπου θὰ σώσουν ἀπὸ μᾶς τῶν Θεσσαλῶν τὸν τόπον,
ὡς ποῦ νὰ ποῦν τὴν γνώμη των οἱ Ἀρουραῖοι μαχοί
ἐμεῖς θὰ ροκανίσωμε τὸν ἕνα κι' ἄλλον στάχυν,
καὶ τότε τρέχα γύρευε, καὶ τότε τρέχα ρώτη,
καὶ πάλι ἑστὰ λημέρια μᾶς θὰ τρέξωμε τὰ πρῶτα.

Ἐκτός αὐτοῦ ἐφθάσαμεν εἰς μίαν ἐποχὴν,
ποῦ εἰς μεγάλην βρίσκεται τὸ κράτος ταρχήν,
καὶ συγκροτεῖται κατ' αὐτὰς βροντόφωνος ἀγῶν
καὶ πλέκονται συνδυασμοὶ πανδήμων ἐκλογῶν,
κι' ὁ Ἀρουραῖος Κοκωσλῆς καὶ Ἀρουραῖοι ἄλλοι
μέλι καὶ γάλα γίνονται μαζί με τὸν Καρτάλη,
κι' ὁ Χατζηγάκης, τῶν κλεινῶν Τρικιάλων Ἀρουραῖος,
τοῦ Χατζηπέτρου φαίνεται συμμαχητῆς θερμός,
καὶ φέρει τὰ γενόμενα παράποτε βαρέως
τῶν ἐλευθέρων Θεσσαλῶν ὁ στύλος καὶ κορμός,
Γεωργιάδης δηλαδή, ὁ μέγας καὶ πολὺς,
παραπολύ ἐπιτυχῶν ὡς Πρόεδρος Βουλῆς,
ἀλλὰ πολὺ ἀποτυχῶν ὡς Ὑπουργός καὶ ρέψας
κι' ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς ἑστὰ πρῶτα ἐπιστρέψας,
καὶ τώρα μέσ' ἑστὸ χάλι του καὶ μέσ' ἑστὴ δυστυχία του
τρίζει κι' αὐτὸς καθὼς ἐμεῖς τὴν ὀδοντοστοιχία του.

Ἐμπρός!... ἄς ροκανίσωμεν τοῦ σίτου τὰ στελέχη
κι' εἰς τοῦτο τὸ ροκανίσμα κανέναν δὲν προσέχει.
Τροχίσσετε τὰ δόντια σας καὶ ρίζα μὴν ἀφήσετε,
ἐστὴν γῆν τὴν ἐριβώλκα ἐλευθερὰ τρυφήσετε
καὶ τῶν ἀγρῶν τῆς τὸν χυμὸν τὸν πλούσιον ροφήσετε
κι' ἔδω δὲν εἶναι κίνδυνος τῆς πείνας νὰ ψοφήσετε.

(Τῶν Ἀρουραίων ὁ χορὸς
πηδῶν καὶ ψάλλον ζωηρῶς.)

Κρίτσι κρίτσι... καθεὶς σκιρτᾷ
μέσ' ἑστὴ τρύπαις καὶ γωνιαῖς...
κρίτσι κρίτσι τὰ σπαρτά,
γρουτσου γρουτς ἡ θημωνιᾶς.

Κρίτσι κρίτσι τὸν κάθε στάχυν,
γενεὰ τῶν τρωατικῶν,
νὰ γεμίσῃ τὸ στομάχι
πλανοδίων ποντικῶν.

Μὴ σηκώνετε κεφάλι...
κρίτσι κρίτσι πῶς πολὺ...
ζήτω ζήτω τοῦ Καρτάλη,
ζήτω καὶ τοῦ Κοκωσλῆ.

(Στροφή δευτέρα
ζωηροτέρα.)

Τῶν Ἀρουραίων ὁ χορὸς
ὁ κακοθήτης κι' ὁ χληρὸς
εὐρήκε τῆς ζωῆς πηγὴν
εἰς ταύτην τὴν πλουσίαν γῆν.

Ἐδῶ χαρὰ μᾶς προσκαλεῖ,
ἔδω σιταρὶα θρεπτικά...
καὶ τῶν Ἑλλήνων ἡ φυλὴ
ἀνάγεται ἑστὰ τρωατικά.

Κι' ἐκεῖνοι Ἀρουραῖοι μῦς
μέ λαιμαργίαν τρωατικῶν
ἐνσκηπτοῦν ὡς ἐπιδρομεῖς
ὅπου Ταμεῖον Κεντρικόν.

Μὲ Γερουσίας καὶ Βουλὰς
κρίτες ἀπ' ἔδω, γρούτες ἀπ' ἐκεῖ,
ἐφάνη τέλος κι' ἡ Ἑλλάς
πρωτομουφλοῦσα κλασική.

Β'.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἐνῶ τὸ σκάφος τὸ σαθρὸν τοῦ κράτους διαρρεῖ
ἐλύσσαζαν, βρε Περικλῆ, κι' ἐκεῖν' οἱ Ἀρουραῖοι.

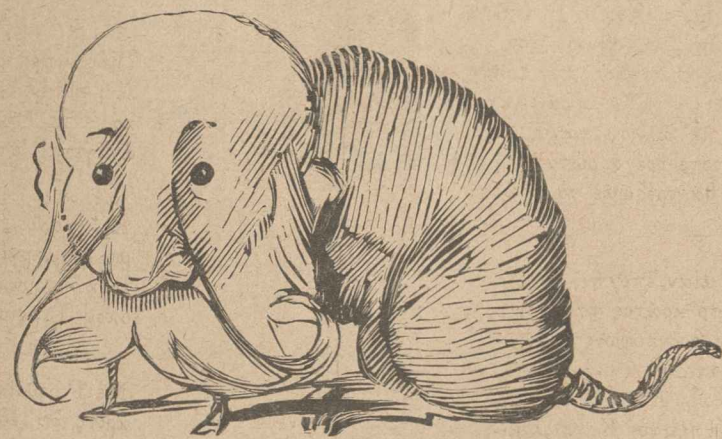
Π.— Νά! νά! θαρρῶ πῶς ἔρχονται...

Τραβήξου λίγο πίσω

καὶ σκέπτομαι νὰ τοὺς δεχθῶ καὶ νὰ τοὺς προσφωνήσω.

(Ὁ Φασουλῆς παραληρῶν
ἐστῶν Ἀρουραίων τὸν χορὸν.)

Καλῶς τὰ μάτια σας τὰ δῶ... καλῶς τοὺς καὶ καλῶς τοὺς
τοὺς Ἀρουραῖους τοὺς παχέας, τοὺς ντούρους, τοὺς εὐφρόνους,
ὦ τοῦ Σουρῆ συνώνυμοι κατὰ τὸ Γαλλικόν,
ποῦ τρέμετε τὸ φῶσφορον καὶ τὸ ἀρσενικόν,
τοῦ διθειούχου ἀνθρακὸς τὴν βρωμερὰν οὐσίαν,
τὴν σ κ ι λ λ η ν καὶ τὴν Χάρυδιν καὶ πᾶσαν ὕδατιν,
πῶς ἦτο τοῦτο τὸ καλὸ καὶ μᾶς ἐνθυμηθήκατε
καὶ ὅλοι σας πανστρατιᾷ ἔδω ἀμοληθήκατε,
κι' οὔτε μονάχα μιὰ στιγμή δὲν κάνετε νισάφι
εἰς τοῦ Παλάσκου καὶ Ἀζὰ τὰ πάτρια ἐδάφη·
καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς... διαλέξατε τὴν ὥρα...
αὐτὸς ὁ Κωνσταντόπουλος, ποῦ ἦλθε μέσ' ἑστὴν μπόρκα,
ποῦ τὸ χαρτοφυλάκιο δὲν τῶδε ἐστὶν οὐδὲν τοῦ,
νομίζει πῶς ἔδεσε καλὰ τὸν γαϊδάρου του,
ἀλλὰ κι' οἱ ἄλλοι Σύμβουλοι ποζάρουν σοβαροί,
τὸ πῆραν ἑστὰ σέρια καὶ κάνουν τὸ βαρὺ,
καὶ θέλουν οἱ ἐρίφηδες καὶ κόμμα νὰ συμπήξουν
καὶ μὲ προγράμματα καὶ αὐτοὶ μεγάλα νὰ μᾶς πρῆξουν,
καὶ πέρνωντας μαλακτικὰ ὡς εἶδες λινκρόσπορο
καὶ Μακεδονίστικα ν' ἀράξωμε ἐστὸν Βόσπορο,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ ψάλλωμε τὸ πούρι, πούρι, πούρι,
τρία πούρικα κουτσουλοῦν τὴν κλασικὴ μᾶς μέρη.

Ὁ γέρο-Ἀρουραῖος τοῦ Μωρηᾶ
μὲ μία κακομούτσουνη θωριά.

Ἄν ἐρωτᾶτε ποῦ τραβᾷ καὶ τὸ Ναπολέονι
εἰς τὰ σαράντα κατ' αὐτὰς νομίζω πῶς σιμόνει,
καὶ συγκροτοῦν Συνέδρια νὰ δοῦνε τί θὰ γένη
μέ τὸν Μερκᾶτη, τὸν Συγγρὸ καὶ τὸν Ἀθηνογέννη.
κι' ὀρίζουν διατάγματα πομπώδη καὶ φρικτά
πῶς ὅποιος παίξει ἐστὸ ἐξῆς κλεισμένα κι' ἀνοικτά
αὐτὸς θὰ τρώῃ καρδιᾶς καὶ μπόλικα χαστούκια
καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ κρύβονται ἡ λίραις ἑστὰ σεντούκια.

Ταῦτα ἡ Κυβέρνησις περὶ χρυσοῦ κηρύττει,
κι' ἂν θέλετε νὰ μάθετε τί γίνονται κι' οἱ τρίτοι
αὐτοὶ θαρρῶ πῶς ἔχασαν καὶ τρίτη καὶ τετάρτη
καὶ μὴ καὶ δὴ ἐτραβήξαν κατὰ τὸν Βοναπάρτη.
Κι' ἂν ἐρωτᾶτε καὶ γι' αὐτὸν τὸν σθέρκο του ὀρθόνει
καὶ ἐστὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος παραβρωμαῖ μπαροῦτι,
καὶ ἑστὰ βαθεῖα μεσάνυχτα μονάχος ξεσπαθώνει
ὁ Ἀρουραῖος τοῦ Μωρηᾶ, ποῦ θέλει ἀραροῦτι.

Αὐτὸν, καθὼς γνωρίζετε καὶ ὅπως λέγουν τόσαι,
ἡ Συμμαχία ἡ Τριπλὴ τὸν ἔχει χαντακώσει.

Τρεῖς Ἀρουραῖοι βαρβατοῖ
τοῦ ἡγαλᾶσαν τὸ κρεβάτι,
κι' ἄλλοι δὴ τοῦ Παλατιοῦ
τὸν ἐκάμαν τάλατιο.

Ἄλλ' ὅμως τούτου Συμμαχοὶ καὶ βοηθοὶ μεγάλοι
φῶς φανερὰ ξεσπαθώσαν τοῦ Ροσσέφορ οἱ Γάλλοι,
καὶ νὰ τὸν Γάλλον οἱ Φ α ν ο ἰ καὶ νὰ τὸν Ἑ γ ε ρ ῆ ρ ι α
τὸν Βοναπάρτη χαιρετοῦν με τὸσα νικητοῖα,
κι' ὁ Ἀρουραῖος τοῦ Μωρηᾶ, ποῦ ἄγχορ δὲν τρώγει,
τὸ κάθε τοῖλιπούρισμα τὸ δίνει κομπολόγι,
καὶ Ροσσέφορον ἀπειλαὶ ἑστὰ χεῖλη του ἀφρίζουν
γιατὶ δὲν εἶναι ἀπ' αὐτοῦ, ποῦ κάστανα χαρίζουν.

Κι' ἂν μὲν ἑστὰς νέας ἐκλογὰς νίκησῃ τὸ νταουλι,
φωναῖζον οἱ Τρικωπικοὶ κι' εἰς γῆν κι' εἰς οὐρανόν
πῶς ἐστὴν Ἑλλάδα θὰ γενῇ ὁ γάμος τοῦ Κουρδουλῆ
κι' ὁ Βασιλεὺς φαμελικῶς θὰ πάη ἑστὸς Δανου,
ἀλλ' ὁ στρατός μὲ τὸν λαόν θὰ τοῦ φωνάξῃ «στάσου...
ἔλα, Μεγαλειότατε, σὺν πρῶτα ἑστὰ σωστὰ σου»
ὁ δὲ Μεγαλειότατος ἱππότης θὰ φανῇ
καὶ κατὰ τὸν τὸν Σύνταγμα Μονάρχης θὰ γενῇ.
Ἄν ὅμως ἐστὸν Θεόδωρον κρεμάσουν τενεκέ,
τότε κι' ἐκεῖνος σέρονοντας τὰ τόσα μεγαλεῖα
κι' ἔχων τὸν Τσελεπίτσον γιὰ μόνον του λακέ
θὰ πάη, Ναπολέοντας νὰ γίνῃ ἐστὴν Γαλλία.

Τοιαῦτα κι' ἄλλα λέγονται ἀπ' ὅλους καὶ ἀπ' ὅλους
κι' οἱ λοιποὺται ρίχνονται ἐστὸς ἀόλμαντοπόλας,

μάς πληττει δὲ τῆς τάξεως ἡ τόση ἀηδία
κι' ἡ τῆς ζωῆς ἀσφάλεια, τοῦ πλούτου, τῆς τιμῆς,
καὶ τώρα εἰσιμάζεται γιὰ τὴν περιοδεία
ἐκεῖνος ὁ παμπόνηρος Σκλησθουράκιος Μῦς,
ποῦ εἴησε τοῦ Θεωρῆ τὸλόμυρο σηκῶτι
μ' ἐκείνον τὸν διαβόντρου γυιό, τὸν Ἀρουραῖο Χιῶτη.
Καὶ σκούζουν οἱ Κορδονικοὶ μὲ χίλιαις δροσβέροις
πῶς τὸν Τρικούπη θὰ δεχθῶν μ' ὀλόμυραις παντιέρας,
καὶ σείεται καὶ λυγίζεται τὸ κάθε παλληκαρι
κι' ἀκούεται τρανὴ φωνὴ ἀπὸ τὸν Κανακάρη:
«ἔ! παλληκαρία τῆς φακῆς Γεροκωστοπουλαῖοι,
ὅποιοι γνωρίζεται μὲ σὰς τὸ χάλι σας ἄς κλαίη.
Ὁ Κανακάρης σὰς 'μιλεῖ, τῆς Πάτρας ὁ ἀθέρας,
καὶ τὸ κοντάρι τὸ μακρὸ τῆς καθεμιᾶς παντιέρας
γιὰ σὰς παλοῦνι θὰ γενῇ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα ὅλοι
θὰ ὀῆτε τὴν Βασιλικὴν μὲ τᾶσπρὸ τῆς φακιόλι.

Τοιοῦτοτρόπως ὁμιλεῖ ὁ τοῦ Μυλλόροδου γάτος
κι' ὀπλίζει μὲ κλαδιὲς ἐλῆας τοῦ καθενὸς τὴν χεῖρα,
κι' ἐγὼ κι' αὐτὸς ὁ Περικλῆς κι' ὀλόκληρον τὸ κράτος
εὐρίσκεται εἰς ὄργανον σὰν νέα ζωντοχήρα,
καὶ γίνονται συνδυασμοί, ποῦ εἶναι μία φρίκη,
καὶ ἀμιγεῖς κι' ἀνάμικτοι σὰν κρίμα μὲ φιστίκι,
κι' ὡς ποῦ νὰ ροκανίσετε μιὰ ρίζα κι' ἓνα στάχυ
κι' ὡς ὅτου νέει γεννηθῶν 'στους κάμπους Ἀρουρίσχοι,
ὁ Δειμέζης ἐξαφνα, ποῦ τετρακόσα τᾶχει,
τὰ τοκογρεωλύσια τοῦ 'Τουλίου 'βρίσκει,
κι' ἔτο' ἡ Ἑλλάς δὲν φαίνεται 'στους Φράγκους σὰν μουφλούζα
κι' αὐτὸς ὁ Λερούα-Μπολιέ 'μπροστὰ τῆς στέκει σουζα.

Καλῶς μὰς ἤλθατε καὶ σεῖς... εὐλογημέν' ἡ ὦρα...
ὁ οὐρανὸς ἀπὸ 'ψηλὰ μὰς καταβρέχει μάννα,
τὸ πλοῦσιό τῆς τὸ κουτί ἀνείγει κι' ἡ Πανδώρα
καὶ σπέρνομε βασιλικὸ καὶ βγαίνει μαντζουράνα,
κι' ἐγὼ ἀκόμη χαίρομαι ὁ δύστροπος μουρμούρης,
λιπαίνων πᾶσαν ἄρουραν ὡς ἄχθος τῆς ἀρούρης.

Καλῶς μὰς ἤλθατε καὶ σεῖς... ἐδῶ νὰ διευθύνεσθε,
ἐδῶ ὑπερυζάνεσθε, ἐδῶ ὑπερπληθύνεσθε,
εἰς ταύτην νὰ τρυπώνετε τὴν γῆν τὴν ἐριθώλακα,
ποῦ ἔχει μόνην δόξαν τῆς κάθε νεκρὸν βρυκόλακα,
μ' ἐμὰς νὰ συγχρωτίζεσθε καὶ νὰ συναναστρέφεσθε,
'στους σιτοφόρους μὰς ἀγροὺς νυχθημερὸν νὰ τρέφεσθε,
διότι, Ἀρουραῖοι Μῦς, καθὼς ὡς τώρα πᾶμε
'στὸν φούρνο παρχηγμιστοὺς θαρρῶ πῶς θὰ σὰς φᾶμε.

Καὶ τῶρ' ἀκολουθήσετε κι' ἐμὲ τὸν Ἀρουρίσκον
εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος ἀθρόους νὰ σὰς φέρω
νὰ ὀῆτε συσπειρουμένον τὸν ὄφιν Βασιλίσκον,
ποῦ τί τεκταίνει κατὰ νοῦν καὶ ξέρετε καὶ ξέρω.
Κι' ἂν χύνων δηλητήρια τὸ στόμα του σφαλᾷ
κι' ἂν τῆς προσφάτου παύσεως τὸν τρώγουν αἱ ὀδύναι,
ἀλλὰ καθὼς γνωρίζετε καὶ σεῖς πολὺ καλὰ
γιὰ προσφωνήσεις πάντοτε φαρχικωμένους εἶναι.

Γ'.

(Σπεύδουν οἱ ἀνωτέρω
εἰς τοῦ Μωρηᾶ τὸν γέρο.)

Δ.—Πρατηρῶ μετὰ χαρᾶς ὡς συγγενὲς καὶ φίλον
τῶν Ἀρουραίων ποντικῶν τὸ πεινασμένον φύλον,

τοὺς δ' Ἀρουραῖους προσφωνῶν ὁ τοῦ Μωρεῶς γέρον
τοὺς κατατάσσει καὶ αὐτοὺς μετὰ τῶν ἡμετέρων.

Μόλις πολλοὶ τοῦ κόμματος χρεῶσται Ἀρουραῖοι
ὀκταετῇ ἐσκέπτοντο νὰ ἐξοφλήσουν χρεῖν,
κι' ὁ Πρεσβευτὴς ἀνεψιὸς ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι
ὀλίγαις κάλτσαις μάλλιναις μοῦ 'χάρισε γιὰ ζέστη,
μόλις ὀλίγην ἔφερε καὶ τὸ Κορδόνι θραύσιν,
ὁ κύριός μοι Βασιλεὺς μοῦ ἔστειλε τὴν παύσιν,
καὶ σεῖς ἀντεκδικούμενοι μετ' οὐ σμικρὰς ὀργῆς
'στους κάμπους ἐξεχύθητε τῆς σιτοφόρου γῆς,
ἐνσπείροντες τὸν τρομερὸν τῆς σιτοδείας τρόμον,
ἐφ' ᾧ κι' ἐγὼ διατελῶ 'στὸ φύλλον σας εὐγνώμων.

(Οἱ ποντικοὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεωρῆ θωπεύουν
κι' ἐνῶ αὐτὸς τοὺς βεδιοὶ πῶς τοῦφυγε κι' ὁ Λάππας
ἐκείνοι μ' ἓνα πήδημα τὴν ράχη του ἱππεύουν
καὶ ροκανίζουν τὸ μαλλὶ τῆς Ρωσσικῆς του κάπας.)

Δ.—Μετὰ χαρᾶς προσδέχομαι τὰς τόσας σας θωπεῖας,
ἀλλὰ προσέχετε καλὰ μὴν ἔχουν συνεπίαις.
Γνωρίζετε πῶς μὲ καλοῦν ἀντάρτην λυσσάλεον
καὶ πολεμῶ μὲ τὰς σκιας παμπόλων Βασιλέων,
καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ, ἂν εἰσθε πατριῶται,
τοῦ θρόνου μὰς τὴν ξυλικὴν σιγὰ σιγὰ νὰ τρώτε,
ὡς ὅτου ροκανίζοντες τὰ ξύλα μὲ τὸν χρόνον
νὰ καταρρίψετε χαμαὶ τὸν φαγωθέντα θρόνον.
Ναί, Ἀρουραῖοι, τρέξετε 'στὼν ἀνταρτῶν τὴν σπείραν,
σκεφθῆτε δόξας παλαιὰς καὶ κλήν προηγούμενα,
καὶ σχίσετε τοῦ καθενὸς σκηπτούχου τὴν πορφύραν,
ποῦ παύει τοὺς Συμβούλους του εἰς τὰ καλὰ καθούμενα.

Ναί, Ἀρουραῖοι, σὰς καλῶ εἰς χρέος κατεπιέγον
καὶ μὴν ἀκούετε ποσῶς γελοῖους φαμφαρόνους,
μὰ δείξετε καὶ πρὸς ἐμὲ τὰ δόντια σας ὀλίγον
νὰ ὀῶ ἂν εἶναι ἱκανὰ νὰ καταφάγουν θρόνους.

(Οἱ ποντικοὶ τὰ δόντια των 'στὸν Θεωράκη τρίζουν
καὶ τὴν Μασσαλιώτιδα ὁμόφωνοι σφυρίζουν.)

Δ.—Πολὺ καλὰ μοῦ φαίνονται καὶ μὲ τὸ παραπάνω...
ἀλλὸνζ' ἀνφάν ντὲ λὰ πατρί... συμμάχους μου-σὰς κάνω.

(Ἐνὰ χαρτὶ ὁ Φασουλῆς ἀπὸ τὴν τζέπη βγάζει
κι' ἀνάμεινα τῶν ποντικῶν μὲ τόνον τὸ διαβάζει.)

Φ.—Ἰδόντες τοῦ Συντάγματος τὸ ἄρθρον τρεῖς γύρεα
ἡσμένως ἐκλύομεν τοῦ ἔθνους τὴν Βουλὴν,
ὅπου κουκιά μὲ ρίγανη καὶ λαχανα μαγειρεῖς
κι' ἐπὶ λητούρδισε πολλὰ 'στὴν πολυμερὴν Αὐλὴν.
Ὅπου τὸν δ' ἔλθῃ Μαῖος κι' ἐν μέσῳ τῶν λειμῶνων
ἀρχίσουν τὰ συμπλέγματα Ἡρωτοκρίτων ὄνων,
παρακαλεῖται ὁ λαὸς τῆς γῆς τῆς δόξας μὲν
καὶ κατ' αὐτὰς ἀντὶ τῆς ποντικῆς φάλαγγος
μὲ τοῦ ἀφριγῶντος ἔκρος τὰ πρῶτα πρῶτα θάληνη
νὰ εὐφῶσθ' ἦσαν νόμιμον 'στὴν κάλην καθεκάληνη,
ποῦ περὶ τῶν δικαίων του συνηγορεῖ εὐγλωττῶς...
ὁ τρίτος Κωνσταντόπουλος... Γεώργιος ὁ πρῶτος.

Μόλις αὐτὰ τὰ σεβάρ' ὁ Φασουλῆς διαβάσει
ὁ Ἀρουραῖος Θεωρῆς ταῦτις του κατεβάσει
κι' οἱ Ἀρουραῖοι πηδηκτοὶ κοντὰ του ἀρχαῖάζονται
κι' ἀμέσως μὲ τοὺς ἄρρηνες οἱ θήλειαι συνδυάζονται.)